

ДЕЧИЈА СТРАНА

“Ко не прими Царства Божијега као дете неће ући у њега”

СТРАДАЊЕ И СМРТ ИСУСА ХРИСТА

Исус Христос је био племенит и веома паметан човек, који је чинио чуда и помагао људима. Али, издао га је Јуда, за тридесет дуката. Осудили су га на смрт. Дан пре смрти, Он је окупио својих дванаест ученика и рекао им да шире хришћанску веру широм света.

Исуса су мучили разним мукама, а на крају је морао да на леђима носи крст, на којем је касније разапет. Носио је крст до брда званог Голгота. Разапет је у својој тридесет и трећој години живота.

Тужно је што је страдао, иако је био тако племенит, али Он је васкрсао. Ми верујемо у Њега и у Његово Васкрсење.

Милица Гачевић,
6/2, ОШ «Јелица Миловановић», Сопот

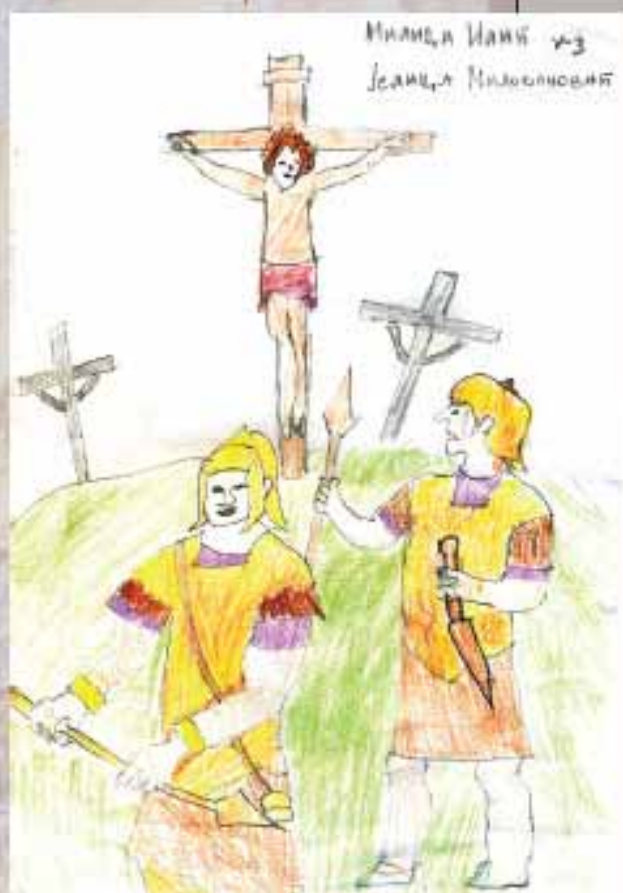
Исус Христос је пленом топлином и нежношћу. Његов поглед делио је савете, али само су чисти и добри људи спознали Његове намере. Многи су му стајали на путу, у жељи да се код људи добро мишљење о Њему промени. Ипак, нису успели. Његово страдање потресло је читав свет. Био је јако окрутно убијен: бичеван је и разапет на крсту. Али то доказује колико је Он вредан наше пажње. Упркос свему, успео је да сачува своју веру и остане онакав какав је. Богочовек који се бори за правду, за људе!

Сара Лукић,
ОШ «Јелица Миловановић», Сопот

Оспода Исуса Христа су разапели на крст. Мучили су га на сунцу. Њему је било жао што не може више да учи своје ђаке. У том тренутку сам се осећао као да сам ја на Христовом месту. Срце ме је тако јако болело да сам мислио да ће да пукне.

Радивоје Сарић,
ОШ «Јелица Миловановић», Сопот

Милица Илић, У-3, ОШ «Јелица Миловановић», Сопот

ВАСКРС

пролеће, кад Сунце обасја Земљу и весели цвркун птица испуни тек озеленеле крошње и када крене мирис зумбула, дочекујемо највећи хришћански празник. Радујемо се Васкрсу, дану Христовог Васкрсења.

Недељом, уз песму звона и молитвом у цркви, креће празновање, али за нас децу припреме за празник почињу много раније.

Тако, у петак, дивна плетена корпа треба да се напуни шареним јајима. Обично се јаја кувају у поподневним сатима, припремају се, боје и кроје сличице. Прво јаје је офарбано у црвено, у име Христа, радости, здравља и благослова. А онда, крећу секина и моја машта: штрафтице, кружићи, туфнице, сличице са јунацима цртаних филмова. Све то треба да улепша наше славље. Одушевљено гледамо како се корпа пуни разнобојним јајима, са чежњом кад ће већ једном да осване Васкрс!

Када се прекрстимо и погледамо ка икони осетимо спокој и благослов. Са лепотом пролећа, са лепотом украса природе, креће и лепота нашег хришћанства и наше *Оче наш!* зато, и овако мали, са вером у Бога знамо за црвено слово у календару. Знамо за пост, Велики петак и Васкрс. Зато и растемо здраво, Божијим благословом.

Драгана Синђелић, 6/4

ОШ «Јелена Миловановић», Сопот

Јована Јанковић, 3 разред

ЉУБИ БЛИЖЊЕГА СВОГА КАО САМОГА СЕБЕ

„Љуби ближњег свог као самога себе.“ Ова реченица из Библије, по мени је најмудрија мисао икад изречена. Зло настаје тамо где нема довољно љубави.

Знала сам једну девојку која је већину свог живота провела у Београду, великом граду у коме живе разни људи, различитих религија, културе, опредељења... Она је волела један посебан стил, помало необичан начин живота, била је другачија, различита од већине. Слушала је метал, носила широке панталоне, велике патике, разне ланце које је качила по панталонама, мајншама, рукама... Имала је првену косу, која је била необична, чупава и привлачила пажњу. У том великом граду, у коме је била једна од многих, није била много примећена, имала је своје друштво, своје навике и била је срећна, све док јој родитељи једног дана нису рекли за

њу веома жалосну вест. Наиме, морали су да се преселе у Тополу, одвратни мали град. Девојка је била више него тужна, није желела да иде, али та одлука је била неопозива.

У Тополи ова девојка је била црна овца. Плакала је стално, била је неприхваћена и несхваћена и жежила се сваки пут када би је неко питао шта је метал и када су је сви гледали као да је са друге планете... У томе није била сва њена несрећа. Њу су стално тукли, малтретирани, увек је била у модрицама само зато што је другачија. Једног дана док су је ударили, њој тако одвратни људи, обични сељани и досадњаковићи, сломили су јој зубе и руку.

Она је била толико тужна да се повукла у себе, није излазила, чак је избегавала да иде у школу. Као да јој је мало несреће, тада се разболео њен тата и умро у болници и то грешком

лекара. Ова јадна девојка је изгубила веру у људе, у Бога, у живот. Време је пролазило и она је све више падала у депресију, меланхолију... Тада се време мало променило, људи су почели да се навикавају на њу, нашла је друштво, почела је да се уклапа, али је у себи још носила бес, тугу и жељу да се освети онима који су је малтретирали, као и докторима који су убили њеног оца. Њено друштво јој је обећало да ће јој помоћи да се освети. На разговор мајке, коју је много волела, почела је да иде у цркву, да чита Свето Писмо, да верује у Бога. У цркви су је сви гледали попреко.

Металка на светом месту и није чест приказ, поготово не у малом месту. Наша јунакиња почела је да верује искрено у Бога, да се моли и да се причешћује, и исповеда. И даље је добијала батине од људи који је не воле и када јој је тога стварно било доста, решила је да се освети. Сакупила је друштво да истуку групу коју ју је злостављала и све је било договорено за следећи дан. Међутим, те вечери као да је у њој нешто пукло, нешто се променило.

Када је дошао дан освете, ова девојка је све одложила, чак је решила да се не свети. Нико није могао да верује да ова девојка, пуна беса и мржње према онима који су је повредили, не жели да се брани, да се свети, да врати истом мером. „Бог је рекао да окренем и други образ“, говорила је. „Опраштам им све, и људима који ме малтретирају, и докторима, и целом свету, све грехе, јер ја нисам та која може некоме да суди, и ја сам грешна, судиће им Свемоћни.“ Такве речи од те необичне девојке нико није очекивао. Гледала сам је док је то причала, и нисам никако разумела, све док о томе нисам дуго и детаљно размишљала. Поставила сам себи питање: „Зар није волети човека у греху највиши облик љубави на земљи?“ Одговор на ово питање је, бар што се мене тиче, потврдан. Ова девојка је говорила за своју љубав према металку као музичком стилу, да је треба отворено показивати али да нема користи свађати се са другима због тога. Из ње је извијала мудрост, супротна њеном спољном изгледу који је био одрпан, чудан. Та девојка је патила, плакала је на мом рамену много и често и нисам у почетку схватала како може толико да трпи, толико да пати, а да за то не криви никога, већ само себе. „Ја сам крива што сам одабрала да будем оваква, сви који су ме повредили су од-

лучили да буду такви, а ја верујем у Бога и његов суд. Ја не мрзим своје мучитеље, ја их волим. Свој бес исплачем, искалим га уз музику и живим, не баш срећно, али то је моје одлука.“ Мислила сам да је та девојка ненормалана и то не само физички. Живела је тако годинама, а сада око себе има пријатеље, живи нормалан живот и срећна је што уме да опорости.

Много година касније и ја сам схватила да је опростити тешко, али да просветљује, на неки начин и усређује. Поред ње, научила сам да волим људе и у греху. Схватила сам да је та љубав према људима који те повређују уствари најузвишеније и најлепше људско осећање. Од тада не само да сам многим опростила, већ сам научила да волим оне којима опраштам, научила сам да је живот кратак, да смо сви овде кратко и да треба да се волимо сви, и црни и бели и жути и црвени и свакакви. Смисао живота је љубав. Свет болује од недостатка љубави, братства и човечности. Треба волети своје ближње и оне слабе и грешне и зле и не треба их осуђивати, јер зло настаје из мржње. Као што је рекао Хесе и „свако воли себе, али волети другог, то је срећа“. Ово осећање не могу описати, оно се мора осетити да би се разумело, речи су ту сувишне. Зато волите ближњег свог и у греху...

Марија Дивјак

Економско угоститељска школа,
Аранђеловац

Јелена Степановић, IV разред, Горња Трњава

РАЗМИШЉАЊА О ВЕЛИКОМ ПОСТУ

Захваљујући Богу имамо праву веру, православну, хришћанску, која значи слободу. Верујемо у једну апостолску Цркву која проповеда једно крштење и причест за опроштење грехова, и која нам опет даје

могућност за повратак у бесмртни живот. Међутим, ми Срби, а и остала православна браћа данас у 21. веку, газимо по ономе што нам је свето. Зарад некакве славе, успеха, новца, не живимо по ономе како нам је сам Господ одредио. Просто нам је слађи и

сам отров ако ће нам донети бољи овоземаљски живот. Желим рећи да смо постали неверујући, празних душа и празних срца, у којима не одзвањају звона Божија, стали смо на пут греха. Један од тих је што не постимо и не причешћујемо се. Не хранимо душу своју Христовим Телом и Крвљу. Не поштујемо завет који нам је Он оставио.

У току је Велики, Часни или Васкршњи пост, који би требало да за нас православне буде најзначајнији, јер је највећи и најдужи пост у православној вери. Он почиње 49 дана пре Васкрса и траје 40 дана, а затим му се додају још осам посних дана – Лазарева Субота, Цвети и шест дана Стадалне седмице. Страдална седмица, као што јој сам назив каже, је седмица у којој је Христос највише страдао. Због тога ми цео пост посвећујемо Христовом распећу, сједињујемо се с Њим како бисмо сазнали своје грешке, молимо се за опроштај грехова, да би смо на крају били са Христом у Његовом страдању, а не са онима који су га запели. Требали би да постимо да би показали Богу да смо с Њим и у најтежим тренуцима, као што је Он увек са нама. Без обзира што све

ово знамо, и што нам је то дато од самог Свевишњег, многим јако тешко пада пост. Углавном зато што не виде смисао, или им је тешко да се одрекну мрсне хране, као што не могу ни да се уздрже од злих мисли и дела. Зато нам је тешко да се покајемо, већ себе сматрамо безгрешним, уместо да молимо Бога да нас врати са странпутице. Често се питамо зашто нам се све ово дешава: ратови, разарања, убиства, а не видимо да смо сами себи камен спотицања. Престали смо да се молимо, да праштамо једни другима, престали смо да тражимо смисао живота тамо где нам је на дохват руке, престали смо да верујемо... И све то јер смо запети између греха, необузданих душевних и телесних страсти. Па зар је толико тешко покупати на она врата за која знамо да ће се сама отворити? Е па, због тога страдамо вековима, због нас самих. Због тога руше наше цркве и манастире, копају очи нашим иконама, скрнавље их и пљују, терају нас са огњишта, разапињу нам веру а самим тим разапињу и нас саме. А шта ми радимо? Немо будимо и гледамо сабијени у ћошак, немоћни или невољни да одбранимо оно што нам је најсветије: то се дешава данашњем човеку, овде на простору Косова и Метохије, али и у другим деловима Србије, света... Зато устани човече са вером у Бога, стави знак крста на себе, изговори «у име Оца и Сина и Светога Духа», очисти и освети своје тело да сагори у теби све бесмислено и страшно. И моли Господа да ти да снаге да васкрснеш као Син Његов и победиш самог ђавола. Постимо браћо, Божијни, Апостолски, Великогоспојински, а посебно Васкршњи пост, јер ћемо једино тада васкрснути. Не разапињимо Господа зарад неких безначајних ствари, постимо телесно и душевно, не ради људи већ ради Бога и себе. Јер као што је рекао свети Јован Златоусти: «Каква нам је корист од уздржавања од птица и риба ако браћу угризамо и уједамо...» Не «гризимо» се међусобно јер тако «гриземо» самог Бога. И зарад свега овога постимо да у тишини и миру дочекамо највећи хришћански празник, јер је вера у васкрсење основ хришћанства.

Марија Денић 4/4, *Conom*

СВ. ВЕЛИКОМУЧЕНИК ГЕОРГИЈЕ

Добричић Филип III